

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδραύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν ἱερθενῶνων.

Ἵτο χίλια καὶ ἑνιακόσα δεκαέξη
κανέναν δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γὰρ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκ' ε φράγκα καὶ ἴστο χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη τοῦ Μαΐου καὶ δεκάτη,
καὶ ἴστοις Ρωμηοὺς οὐδέτερο ραχάτι.

Χίλια τρακόσα καὶ ὄγδονταδύο,
μέσα σὲ σκέψεις γέρων εἰσδύω.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέναν νέτος σκέτος,**

Α'.

Ποῖα μακαριότης!..
καθένας πατριώτης
χάσκει ἴστα καφενεῖα,
ὁμως στή Γερμανία
πῶς δέχως βλάβη, βρὲ Περικλῆ φαγά,
μπορεῖς νὰ τρῆς κοράκια καὶ κορακιῶν αὐγά.

Π.—Πολὺ καλὰ καὶ τοῦτα, μὰ ποῦ νὰ τὰ βρῆς χάχα;
τοῦ κοράκου τὸ κρέας τοῦ κίκου κυνηγῶ,
ἐν βγάζωμε πολλάκις τὸν κόρακα μονάχα,
μὰ κοράκα δὲν ὀρίσκεις ἢ κόρακος αὐγὸ.

Γὰρ νὰ τὰ βρῆς, τρελλέ μου,
πρέπει μὲς στοῦ πολέμου
τὸ μακελλεῖδ' νὰ τρέξης.

Μὰ ἴστοις δικούς μας τόπους
δὲν ὀρίσκεις παρ' ἀνθρώπους
μὲ κορακιῶν ὀρέξεις.

Ἐνῶ μᾶς παρατρῶνε
φτώχειας κακῆς σαράκια,
μακάρι, φαμφαρόνε,
νὰ χαμε καὶ κοράκια.

Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους,
ποῦ τὰντερά μας πόνους
ἔχουν σπαρακτικούς.

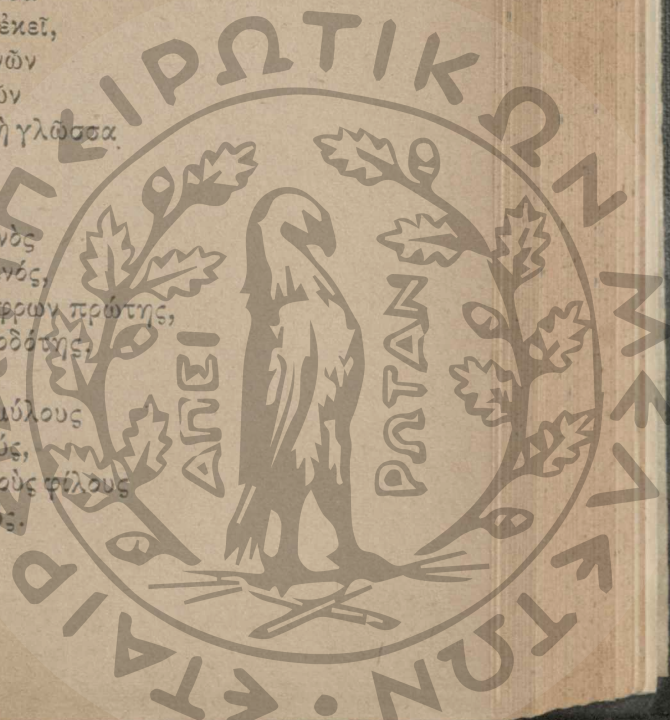
Μακάρι τὰ Ντοβλέτια
νὰ στέλλανε καὶ τέτοια
ἴστοις ἔξω νηστικούς.

Τὸ δάνειον τελεῖνει,
φωνάζουν τοῦτοι καὶ ἄλλοι,
μὰ πείνα λὲν πῶς ληῖνει
τὴν Ἡπειρο μεγάλη.

Μὲ παρακάλια τόσα
τοὺς γράφουν ἀπ' ἐκεῖ,
ὁμως ἐκ τῶν κλεινῶν
καὶ ἐνδοξῶν Ἀθηνῶν
τοὺς ἀπαντοῦν στή γλώσσα
τὴν κορακιστική.

Εἴθε τοῦτος ὁ κλεινὸς
Γούναρης ὁ Πατριός,
ποῦναι καὶ Ἐθνικῶν πρῶτης,
μὰ καὶ μέγας τροφодότης.

Εἴθε τοῦτος, ὁ καὶ μύλους
καταλύων περιττούς,
καὶ ἄψε σῶσε γὰρ τοὺς φίλους
ἀνοικοδομῶν αὐτούς.

Εἴθε τοῦτος, ποῦ μιλεῖ
καὶ τὰ κορακιστικά,
νᾶερη τώρα, Φασουλῇ,
καὶ κοράκια μερικά,
κι' ἐσπευσμένως νὰ τὰ σταίλῃ πρὸς τοὺς ἑξ' ὁμόγενεῖς,
ποῦ τὴν πείνα των ἀκούεις καὶ συμπάσχεις καὶ πονεῖς.

Εἴθε δι' εὐχῶν πατέρων
καὶ σὲ τοῦτο τὸ καμίνι
τῶν Ρωμηῶν τῶν οὐδετέρων
νᾶρχονται κοράκων σμήνη.

Εἴθε τώρα, Φασουλῇ μου, νᾶναι πάντ' ἀπτόητοι
κυβερνῶντες γέροι,
καὶ κορακοζῶητοι
μὲ σπαθί' στὸ χέρι.

Β'

Φ. — Καταμαυρίζει τώρα
μὲ μαύρα σαρκοθόρα
ἢ πλάσις ἢ νεκρά.

Πλὴν' στοὺς δικούς μας τόπους
ἀκούς κορακανθρώπους
νὰ κάνουν κρὰ κρὰ κρὰ.

Μαῦροι περυγίζουν μάγων οἰωνοί,
κι' ἂν κοράκια τρῶνε σὰρ' ἀνθρωπινή,
μὰ τὴν πλάσιν τώρα δέρνει τόση πείνα,
ὅπου παρ' ἀνθρώπων τρώγονται κι' ἐκεῖνα.

Ἐποχῆς ὠραίας
γεύματα θρηνώ...
μὲ κοράκων κρέας
τρῶς κι' ἀνθρωπινό.

Τὶ κοράκων σμήνη
πέφτουν' στοὺς θροτούς!...
τρῶν ἑμᾶς ἐκεῖνοι,
μὰ κι' ἐμεῖς αὐτούς.

Μὲ πληθὺν ὧδων
θρήνησε τὸ χάλι σου,
ὅμως καὶ σποδὸν
χύσε' στὸ κεφάλι σου.

Καὶ μὲ μαῦρον σάκκον
κύττα ξεφαντώματα,
κι' ἀνθρωποκοράκων
ἀλληλοφαγώματα.

Ἐστὴ γῆ, ὅτ' ἀνθρώποι
κι' ἐδῶθε καὶ πέρα
ἀκούω κρωγμούς.

Ἐστὸν κόσμον τὸν νέον
ἀνθρώπων κι' ὀρνέων
κυττῶ σπαραγμούς.

Σὲ τούτῃ τὴν πάλῃ
μὲ πείνα μεγάλη
κι' ἐμεῖς, παρλαπίπα.

Ἄς τρῶμε κοράκι,
ἄς τρῶμε γεράκι,
καὶ γλᾶρος καὶ γύπα.

Τοὺς θρήνους ἀφήτε...
σπουδαῖοι προφήται
μῖας ράτσας σοφῆς.

Εἰς ὅσους νηστεύουν
καιροὺς προφητεύουν
μῖας νέας τροφῆς.

Ἄς μὴ λένε πῶς πεινοῦν
καθ' ὃν χρόνον κυβερνοῦν
γέροντες ἀπόμαχοι.

Κι' ἄς βρεθῇ κανένας τρόπος
νὰ χορταίνουν ὅπως ὅπως
οὐδετέρων στόμαχοι.

Κατὰ τῆς Ἀντάντ καὶ πάλι λόγος φλογερὸς τοῦ Ράλλη.

Ἡ κυρά μας ἢ ψειροῦ,
ὅπου σέρνει τὸν χορδὸν
καὶ σκοτώνει τὸν καιρὸν
μὲ κουδένταις κουτουροῦ.

Ἡ κυρία Μανταφίόρα
δὲν εἰξεύρω πῶς καὶ τώρα
τῆς ἐκάπνισε νὰ βάλῃ
τὸν ἀσίκῃ τῆς τὸν Ράλλη
τῆς Ἀντάντ πολλὰ καὶ πάλι
παστρικά νὰ τῆς τὰ πῇ
δίχως νὰ διακοπῇ.

Κι' ὁ φουριόζος Δημητράκης πῆρε δυνατὴ φωτιά
καὶ τῆς ἔδωσε' στ' αὐτιά,
ποῦ σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα
δὲν μᾶς δάνεισε πεντάρα,
κι' ἄς τὴν λύσσαξαν μὲ νότες
κυβερνῆται κεχηγότες.

Καὶ τῆς φτώχειας καὶ τῆς πείνης
κι' ἔλαις τῶν Ρωμηῶν τῆς γρίναις
ἔστην Ἀντάντ κι' αὐτὸς τῆς ρίχνει.

Καὶ τὸν πιάνει τὸ μπουρί
καὶ θυμόνει καὶ βαρεῖ
καὶ τὸν γρόθο του τῆς δείχνει.

Ἐμπὰ τῆς, ἀσίκῃ Ράλλη, καὶ κακὰ μᾶς μαγειρεύει,
πάρε φόρα καὶ πελέκα
τὴν Ἀντάντ, ὅπου μᾶς ρέβει
καὶ μᾶς κάνει τὸν γκιουλέκα.

Ρ. — Μὴν τὰ λές, μωρή, σ' ἐμένα πῶς δὲν λύσσαξες νὰ
κι' ὅσο βλέπεις πῶς ἀργοῦμε [ἐγὼ μὲ,
τόσο πρὸ πολλοῦ φρενιάξεις καὶ μᾶς πνίγεις τὸ λαρύγγι...]

[Μὴ φωνάρα: καλὲ ἄντρες καὶ κανένας δὲν σᾶς σφίγγει].

Ρ. — Μὲ τὰ κάλα τὰ παντοῖα
βεβαιώσου πῶς δοκλεῖα
δὲν θὰ κἀνης, φωνάκλου.

Βεβαιώσου, βλακεντία,
πῶς δὲν εἶμαστε γαλιὰ
νὰ φωνάξωμε κλοῦ κλοῦ.

[Μὴ φωνή: σᾶς βεβαιώσω πῶς γιὰ σᾶς δὲν δίνω δρόρα,
μήτε κἀν τὴν λογαριάσω τὴν ψευτροῦ τὴν κασιδιάρρα.]

Ρ. — Τέτοια μὴ μοῦ λές, μωρή,
καὶ μὲ πιάνει τὸ μπουρί
Μὴ μοῦ κορεύεσαι
κι' αἰντε νὰ κορεύεσαι.

Ἐῶν πάρει μυρωδιά
τοῦ Κυβέρνου τὰ παιδιὰ,
ὅτ' ἐμεῖς κι' ἐγὼ σὲ πέρνω.

Ὅμως ὅ,τι καὶ νὰ γένη
γιά τὸ πείσμα σου δὲν θγαίνει
τοῦ Σκουλούδη τὸ Κουδέρνο.

(Μιά φωνάρα:δὲν σὲ θέλω κι' ἂν'μπροστά μου κάνης τοῦ-
[μπαις
κι' οὐδετέρα πλέον τρέφου μὲ κυβερνητῶν ἀρλούμπαις.)

P.— Κι' ἂν μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐκείνα
μᾶς λυσάξετε στήν πείνα
μάθετε πῶς δὲν θά' ἐγώ.

Τῶπα κι' ἄλλοτε πρὸ χρόνων
ὅτι μὲ χορταίνει μόνον
μιά πατάτα κι' ἐν' αὐτό.

(Πέρνει φόρα πρὸ μεγάλης,
κι' ἔμπα της, ἀσίκη Ράλλη,
ξεφωνίζουν τὰ βλαμάκια
καὶ κτυποῦν τὰ παλαμάκια.)

(Τὴν Ἀντάντ ξανακοπάνα,
ὅπου μᾶς χαλᾷ τὰ πιάνα.
Δός της φάπα δυνατὴ
νὰ τὴν πάη ριπιτί.)

(Ἐλα Μῆτσο παλληκάρι,
κτύπησέ την τὴν σαχλὴ
τὰ βρεμμένα της νὰ πάρη
καὶ νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλῇ.)

(Καὶ γι' αὐτὴν ἂς λέμε κούραις καὶ λογιῆς λογιῆς ψευτιάς
ὅτι θέλει μὲ τὸ ζόρι νὰ μᾶς βάλῃ σ' τῆς φωτιάς.
Δίνε της νυχθημερόν, τὸ γουδί τὸ γουδοχέρι,
πολεμοῦντες τὴν Ἀντάντ πολεμοῦμε τὸν Λευτέρη.)

Πρὸς τοὺς Πρέσβεις ὁ πρεσβύτης Στέφανος ὁ Κυβερνήτης.

Σκ.—Εἰς τὰ καλὰ καθούμενα σᾶς ρίχτηκαν καὶ πάλι,
μὰ μὴ τὸν συνερίζεσθε, παρακαλῶ, τὸν Ράλλη.
Δὲν πρέπει καὶ στοὺς λόγους του κῦρος ν' ἀναγνωρίζετε,
κι' ἐκείνα ποῦπε σ' τὴ Βουλὴ πάρτε τα γιὰ δικά του,
καὶ τὴν Ἀντάντ παρακαλῶ νὰ μὴν τὸν συνερίζεται
γιατὶ τὸν ξαναπιάσανε τὰ φεγγαριάτικα του.

(Τέτοια τοὺς εἶπε σύντομα, κι' ἡ Γοῦνα συμφωνεῖ
μετὰ τοῦ Στεφανῆ,
κι' οἱ Πρέσβεις τότε φάνησαν κατευχαριστημένοι
χωρὶς νὰ νοιώσουνε κι' αὐτοὶ τί διάβολο συμβαίνει.)

Στοὺς Πρεσβευτὰς κι' ὁ Ράλλης φωνάζει σὺν τοῖς ἄλλοις.

Κι' ἐγὼ τὸν γέρο Στέφανο, παρακαλῶ πολὺ,
νὰ μὴν τὸν συνερίζεσθε κι' ὅταν σᾶς ἀπειλῇ.
Κι' αὐτὸς ἀσίκης φαίνεται καὶ τῆς ἡμέρας ἥρωας,
ὅμως ἡ τόσαις νότες του δὲν ἔχουν διόλου κῦρος.

Δὲν πρέπει καὶ στοῦ Στεφανῆ τοὺς λόγους νὰ στηρίζεσθε
κι' ἂν τοῦτος σᾶς παρακαλῇ νὰ μὴ μὲ συνερίζεσθε,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ σὰν φίλος του γι' αὐτὸν τὸν καπετάνο
τὴν ἴδια τὴν παράκλησι στοὺς Πρεσβευτὰς θὰ κάνω.

Εἶναι στρυφνὸς καθὼς ἡ Σφίγξ, εἶναι κι' ὀγδόνα χρόνων,
ἀλλὰ κι' ὁ Μῆτσος τῶν Πατρῶν ἐκεῖνος εἶναι ποῦναι,
κι' ἂν κάποιους ἐρωτήσετε κι' ἐκ τῶν Ἐθνικοφρόνων,
πῶς δὲν τὸν συνερίζονται κι' ἐκεῖνοι θὰ σᾶς ποῦνε.

Οἱ τοῦ Κουδέρνου τοῦ κλεινοῦ τοιαῦτα λέν ἀπὸ κοινοῦ.

Ἐνας τὸν ἄλλον ἀναιρεῖ
κι' ἡ δρᾶσις μας χωρίζεται,
αὐτὸς ἐκείνον συγχωρεῖ
καὶ δὲν τὸν συνερίζεται.

Ἀλλήλων, ὅπως βλέπετε, βαστάζομεν τὰ βάρη,
κι' ὁ κόσμος τῷ χει τοῦμπανο κι' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι
πῶς καὶ μαζὶ καὶ χωριστὰ σὰν ἀδελφοὶ φερόμεθα
κι' ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ σφᾶς αὐτοὺς δὲν ξεσυνερίζόμεθα,
Γιὰ τοῦτο μ' ὅσα κάνομε κι' ὅσα παραλαλοῦμε
νὰ μὴ μᾶς συνερίζεσθε, ξαναπαρακαλοῦμε.

(Εἶπαν αὐτά, κι' ἐσκέφθησαν κοινῶς οἱ Πρεσβευταὶ
τέτοιο Κουδέρνο τοῦ λοιποῦ,
κι' ἂν τοὺς πειράξῃ ποῦ καὶ ποῦ,
νὰ μὴν τὸ συνερίζονται σὲ τίποτα ποτέ.)

Καὶ κάμποσαις ποιικίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας

Τοῦ τραγοῦ Προβλεγγίτου κι' ἄλλος τόμος ποιημάτων,
ὁστρος, ἔξαρσις καὶ κάλλος νέων δημιουργημάτων.

Ἄρθρα τοῦ Κυριακίδου ὀγγήκαν τώρα χαλλιστὴ
πέννα πρῶτης καὶ μελέτη βαθυγνώστου θαυμαστή.

Θέατρον τῶν Ὀλυμπίων ἀριστουργηματικόν
Νικολάου Μεταξάτου, κι' ἄλλῃθις μοναδικόν.